

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. T.**, zastoupen JUDr. Mgr. Bohdanem Žáčkem, advokátem se sídlem Rytířská 403/16, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2017, č. j. 49 Az 112/2015 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta JUDr. Mgr. Bohdana Žáčka **se určuje** částkou 3 400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 22. 2. 2017, č. j. 49 Az 112/2015 - 36. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel obecně namítal,

že žalovaný porušil § 2 až § 4, § 50 odst. 4 a § 68 správního řádu. Stěžovatel dále poukázal na vojenský konflikt na Ukrajině a z toho plynoucí důsledky pro jeho osobu a jeho rodinu, a dovozoval, že mu měla být udělena mezinárodní ochrana, resp. humanitární azyl. Navrhl zrušení rozsudku krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu. Kasační námitky neshledal důvodné. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[5] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 2, všechny přístupné na www.nssoud.cz.

[6] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se také nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti (podobně jako v žalobě) obecně poukazoval na porušení § 2 až § 4, § 50 odst. 4 a § 68 správního řádu. K těmto zcela obecným námitkám

pokračování

odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2013, č. j. 2 Azs 13/2013 - 16, podle něhož *„Pokud jde o zcela obecné námitky, že žalovaný porušil určitá ustanovení správního řádu, která stěžovatel ve své kasační stížnosti nepřímě citoval bez uvedení konkrétních okolností, za kterých mělo k tvrzenému porušení dojít, zdejší soud se jimi s ohledem na jejich nekonkrétnost nemohl zabývat, neboť je nelze považovat za řádně uplatněné kasační důvody (§ 106 odst. 1 s. ř. s.).“* Nejvyšší správní soud v souladu se svou konstantní judikaturou doplňuje, že žalobní body stanoví meze přezkumu napadeného správního rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Správní soud není povinen ani oprávněn za žalobce konkrétní důvody nezákonnosti správního rozhodnutí dovozovat, tedy z vlastní iniciativy nahrazovat projev vůle žalobce a sám vyhledávat vady napadeného správního aktu. Pokud žalobce žalobní bod neformuloval dostatečně konkrétně uvedením určitých skutečností, a s tím spojených právních důvodů, na nichž je tento žalobní bod založen, nelze nyní úspěšně krajskému soudu vytýkat, že se jím nezabýval. Je to totiž právě stěžovatel, který v souladu s dispoziční zásadou vymezuje předmět řízení i rozsah a obsah žalobních bodů [srovnej § 71 odst. 1 písm. d) a § 71 odst. 2 s. ř. s.]. V uvedené otázce však stěžovatel bezezbytku povinnosti formulovat řádně a určitě uvedený žalobní bod nesplnil, nese proto také negativní následky takového postupu v podobě nemožnosti věcného přezkoumání jeho neurčitých tvrzení v řízení před soudem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 Afs 6/2011 - 42, ze dne 19. 12. 2014, č. j. 4 Afs 153/2014 - 31, ze dne 17. 4. 2015, č. j. 4 As 245/2014 - 50, či nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98).

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že mu měl být azyl udělen z důvodu válečného konfliktu na Ukrajině. Válečným konfliktem na Ukrajině se zabývala četná judikatura správních soudů. Srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 - 30, či usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ve kterém se uvádí, že *„situaci na Ukrajině nelze dříve, ani v současné době klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* Problematice odmítání služby v armádě jakožto azylově relevantnímu důvodu se Nejvyšší správní soud rovněž věnoval opakovaně, např. již v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, či v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 - 34. Podle této judikatury nelze odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, považovat bez dalšího za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, byť by bylo její odmítání spojeno s trestněprávními konsekvencemi, anebo její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích. Správní orgán a následně krajský soud postupovaly v souladu s touto judikaturou.

[10] Institutem humanitárního azylu se pak zabýval Nejvyšší správní soud rovněž v řadě svých rozhodnutí (rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, usnesení ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013 - 16 atp.). Z této judikatury vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv; míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle. Z rozhodnutí správního orgánu nelze dovodit, že by nebylo postupováno v souladu s právě

uvedeným. I k udělení humanitárního azylu z rodinných důvodů se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyjádřil. Uvedl, že snaha o společné soužití s partnerem, případně s nezletilým dítětem, jsou zcela jistě důvody pochopitelné, avšak nikoliv natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností mohly být vnímány jako výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu upravujícího udělení humanitárního azylu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 Azs 194/2016 - 46 atd.)

[11] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[12] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti samostatně nerozhodoval, neboť kasační stížnost v posuzované věci měla odkladný účinek ze zákona (srov. § 32 odst. 5 ve spojení s § 32 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelův návrh byl tudíž nadbytečný.

[13] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 8 s. ř. s., podle jehož poslední věty platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Při přiznání odměny v dané věci Nejvyšší správní soud určil odměnu výše uvedenému advokátovi ve výši 3 400 Kč [jeden úkon právní služby po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (návrh ve věci samé), a jeden režijní paušál po 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Celková částka 3 400 Kč bude k rukám advokáta vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n**ejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu